

In de bosjes

Merel Westrik & Martin Melchers

Merel Westrik en Martin Melchers maakten samen

Haring in het IJ ©2009

Film over de wilde natuur van Amsterdam

Amsterdam Wildlife ©2016

Film over de wondere natuur van Amsterdam

Eerder verscheen van Martin Melchers

Haring in het IJ (1991)

ism Geert Timmermans

Sijsjes en drijfsijsjes (1996)

ism Remco Daalder

Paardenbijters en mensentreiters (1998)

ism Martin Soesbergen en Geert Timmermans

De wilde stad (2001)

ism Henk van Halm, Geert Timmermans,
Robert Bouman, Hein Koningen en Joost Kazus

Diemerzeedijk. Zand erover (2004)

ism Joris Weitjens en Eric Fokke

Onverklaarbaar gelukkig (2004)

ism Fred Nordheim en Rob Chrispijn

Leven in de stad (2006)

ism Johan van Zoest

Van Eiburg tot IJburg (2012)

Meneer Walters (2016)

Eerste druk, september 2019

Vormgeving Kees van der Veer

Omslagfoto Merel Westrik

Auteursfoto omslag Andreas Terlaak Photography

Druk Wilco, Amersfoort

ISBN 97890 8276 4970

NUIR 401 / 430

Copyright © Merel Westrik © Martin Melchers

Iskander Uitgevers te Oudendijk

iskander-uitgevers.nl

All rights reserved. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van
druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ruimte voor FSC

*'We verkeren zo graag in de
vrije natuur omdat deze geen
mening over ons heeft.'*

Friedrich Nietzsche

Arendbuizerd

Grijze lucht. Donkere ochtenden.

‘Winter. Ik heb er niks mee.’ Ik zit bij Martin aan de keukentafel. Hij kijkt me streng aan: ‘Er is hier één bejaarde en die mag zeuren. Jij niet. Bovendien valt er genoeg te doen.’

Op tafel liggen doppinda’s. We rijgen ze aan snoeren, die voor het raam kunnen hangen. Om, zoals Martin het noemt; ‘unieke-winterse-privé-theater-voorstellingen’ te creëren. De toneelspelers? Koolmezen, pimpelmezen, winterkoninkjes, roodborstjes, heggenmussen en vinken.

‘En als we klaar zijn, moeten we even door de haven rijden. Wat ik daar gisteren gezien heb. Ongelooflijk. Een arendbuizerd. Zeer zeldzaam.’

‘Heb je een foto gemaakt, Mart?’ Ik weet dat het niet zo is, maar vraag het expres. Ik probeer hem al jaren een mobiele telefoon aan te praten, maar tot op heden weigert hij.

‘Nee, maar daarom moet jij nu mee, wijsneus.’

‘Weet je zeker dat het een arendbuizerd was?’

‘Honderd procent. Kan niet missen. Hij zit er vast nog. Kan jij hem ook zien.’

We hangen de pindasnoeren voor het raam, hangen de voersilo’s met zonnebloempitten op aan de takken van de kale vlinderstruik en Mart legt een nieuwe pot pindakaas (met stukjes noot) in het vogelhuisje. ‘Dit vinden ze het summum. Onweerstaanbaar voor alles met vleugels.’

Dan pakken we verrekijkers, drie vogelboeken – voor de zekerheid – en stappen in de auto.

Onderweg lees ik voor uit 'Het nieuwe vogels kijken' van Kester Freriks. Een beeldschoon boekje waar de liefde voor vogels uit iedere pagina spreekt. Hierin staan 200 soorten exotische dwaalgasten, die uit verre streken soms per ongeluk hier belanden.

'In 1905 dwaalde een arendbuizerd af naar Buiksloot, het huidige Amsterdam-Noord. Hij werd gevangen en tentoongesteld in een kooi in Artis. Dit was de eerste waarneming van deze buizerdachtige arend met lange vleugels.'

'Misschien heeft Artis wel weer interesse straks...' We lachen.

Het veld ligt er een beetje dorrig bij. In de lente is dit de kraamkamer voor de Amsterdamse kievit; nu is het griauw. 'Je zou toch zeggen dat een grotendeels witte vogel wel op zou vallen.' We turen met onze verrekijsers over het veld. Dan zien we iets. Het veld achter het veld waar we voor staan.

'Heel, heel in de verte, Mart. En er zit ook wit in, lijkt het wel, maar het is zo ver weg, ik krijg het niet scherp..' Martin ziet het ook. Hij vloekt. 'Ik zie het amper. Hier hebben we niks aan.'

Hij zucht. 'Waarom zit ie niet gewoon wat dichterbij?'

'Normaal komt ie voor in Griekenland, Zuidoost-Rusland, Midden-Azie'. Ik lepel nog wat feitjes op uit het boek. 'In steppen en in open, kaal bergachtig landschap.'

Open en kaal klopt. En hiernaast liggen de enorme bergen kolen van de kolenoverslag. 'Op zich zou hij zich hier best thuis kunnen voelen.' Martin baalt. 'Zo ver weg. Aaaaargh. Zo'n zeldzaamheid.'

Bij thuiskomst, als we de deur openen, komt kat Harry ons tegemoet lopen in de gang. In z'n bek een vogeltje.

'Neeeeeeee, ook dat nog', zucht Martin, 'Harry, stomme killer, je krijgt toch genoeg kattenvoer.'

Harry kijkt ons triomfantelijk aan en legt het beestje uit z'n bek op de grond. Voor ons.

'Heggenmus.' Zeg ik. 'Niet heel zeldzaam. Wel heel dichtbij.'

Boommarter

Als stadsecoloog zit je als een spin midden in het web van Amsterdamse natuurinformatie. Bijzondere waarnemingen stromen automatisch naar je toe. Daarvoor moet je het netwerk van collega natuurliefhebbers goed onderhouden. Soms lijken meldingen op sterke verhalen. Ik doe altijd researchewerk om dit soort gevallen 100% betrouwbaar te krijgen of te schrappen.

De politie van Bureau Leidseplein moet uitrukken. Er is iets belangrijks gebeurd en ze moeten er snel naar toe. Ze racen om drie uur 's nachts met grote snelheid over de Weteringschans. Ter hoogte van het Rijksmuseum steekt een katachtig dier de weg over en krijgt een tik van de politiewagen. De agenten stoppen, stappen uit en zien dat het dier nog leeft. Ze leggen het in de achterbak van de auto. Het beest trappelt nog wat, maar is vervolgens morsdood. De volgende dag krijg ik het dier via de Dierenambulance te zien. Het is een volgroeide, maar nog jonge mannetjes boommarter.

Wat moet zo'n zeldzaam dier middenin Amsterdam? Niemand zal het ooit weten. Dieren met een verhaal laat ik al jarenlang opzetten om wellicht ooit nog een plek te krijgen in het Natuurhistorisch museum dat Amsterdam als enige West-Europese hoofdstad niet heeft. Terwijl ik dit schrijf, kijkt de marter me vanuit de boekenkast aan. Hij heeft een tweede leven gekregen.

